

Луни

Володимир Ярошенко

I

На чотири вітри піду,
Проти бурь випну груди,
Одімкнуть списи кров руду
І тиша луни розбудить.
Заблисне далеке місто
Шпилями і маківками,
Хрестів церковних намисто
Візьметься блискавками...
Постукаю у браму патерицею,
Як перехожії старці,
І стануть хмарою над столицею
Сполохані горобці...

II

Купальські білі берези
І пахощі чебрецю...
Хто проведе леза
По чистому цьому лицю?
Хто розвіє тумани
Казок старих
Незачарованим гляне
У нетра їх?
Хто, папороть дивну зірве,
І знайде зілля розмаю,
Хто луни з корінням вирве
Глибокому гаю?..
...Купальські білі берези,
Безсмертники, чебреці...
Чиї відзначатся леза
На чистому цьому лиці?..

III

День легкий, як шовкова тканина,

Затопився теплим, теплим злотом:
Доспіває буйних жнив калина
Під полонінним, соняшним льотом.
Налилися літові груди,
Повні вщерть і тепла, й молока;
Небодар обезтямлено блудить
Під регіт Лісовика.
За лунами – луни й пів-луни,
Лісами, долинами, яром
Розлогими хвилями суне
Глум над Небодаром.
Втішно, і тепло, і легко
Миється літневий південь,
Стерень обсмалений півень
Пір'я розкидав далеко.